द्विषां वसतयो यस्य निशम्यास्कन्दडुन्दुभिं ॥ १२९ ॥
विलोलतिलकान्तैर्यः सनेत्राम्भोभिराननैः ।
निवापाञ्जलिदानानि द्विषां नारीरकारयत् ॥ १३० ॥
क्षितिं प्रदक्षिणायतो रवेरिव महीपतेः ।
जिगीषोः प्रायशस्तस्य यात्रास्वेव वयो ययौ ॥ १३१ ॥
करं पूर्वदिशो गृह्णन् प्रतापानलसन्निधौ ।
अन्तर्वेद्यां महाराजः स्वकीर्त्युष्णीषभृद्भौ ॥ १३२ ॥
कन्यानां यत्र कुब्जत्वं व्यधाद्गाधिपुरे मरुत् ।
तत्रैव शंसनीयः स पुंसां चक्रे भयस्पृशां ॥ १३३ ॥
यशोवर्माद्रिवाहिन्याः क्षणात् कुर्वन् विशोषणं ।
नृपतिर्ललितादित्यः प्रतापादित्यतां ययौ ॥ १३४ ॥
मतिमान् कान्यकुब्जेन्द्रः प्रत्यभात् कृत्यवेदिनां ।
दीप्तं यल्ललितादित्यं पृष्ठं दत्वा न्यषेवत ॥ १३५ ॥
तत्सहायास्ततोऽप्यासन् निकाममभिमानिनः ।
कुसुमाकरतोऽप्युच्चैः सुरभिश्चन्दनानिलः ॥ १३६ ॥
श्रीयशोवर्मणः सन्धौ सान्धिविग्रहिकोऽभवत् ।
नयं नियमनालेखे मित्रशर्मास्य चक्षमे ॥ १३७ ॥
सोऽभूत् सन्धिर्यशोवर्मललितादित्ययोरिति ।
लिखितेनादिनिर्देशादनर्घत्वं विदन् प्रभोः ॥ १३८ ॥ युगलकं ॥